

Karel Kůr

Ve stínu zločinu

Karel Kyr

VE STÍNU ZLOČINU

Copyright:

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-03-6 (ePub)

978-80-87976-04-3 (mobipocket)

978-80-87976-05-0 (pdf)

MOTTO:

Běda lidem, kdyby peíze dokázaly mluvit.

SETKÁNÍ U SOUDU

Marek Gros měl ve své padesátce za sebou pestrý život. Začínal jako mládežnický funkcionář a v době normalizace „chopil příležitost za pačesy“. Udělal si VUML a jeho kariéra vykazovala strmou křivku. Byl rozeným řečníkem, a kdyby nebylo roku 1989, při jeho přirozené inteligenci by to možná dotáhl na prvního tajemníka jedné strany.

Převrat v listopadu 1989 ho nezaskočil. Z politického pracovníka se přeorientoval na „liberálního obchodníka“. Využil svých bohatých konexi v Rusku. Začínal skromně. Jednou týdně létal do Ruska s několika kufry nabitými džínovým oblečením. Po čase obchodoval se vším možným. S pracovními silami, informacemi, říkalo se, že i s drogami... Jisté je, že za tři a půl roku patřil mezi nejbohatší muže v republice. Teď stál před soudem. Šli po něm dlouho, ale nemohli se mu dostat na kobytku.

V soudní síni bylo dusné, nervózní ticho, které přerušilo strohé oznámení, že porota, která se radila o případu Marka Grose, se vrací s rozsudkem.

Marek Gros seděl uprostřed svých právníků. Hovořil s nimi klidně, jako by se ho celý případ netýkal. Byl to zdravý, k tloušťce tíhnoucí muž. Tváře měl jako vždy hladce vyholené, na sobě dobře padnoucí oblek skořicové barvy. Ale jeho ruka, která si neustále hrála s opěradlem židle, prozrazovala, že jeho nitro neodpovídá klidu jeho tváře.

Soudce pokynul přisedícím, aby přečetl rozsudek. Několik desítek očí ze všech stran soudní síně, zaplněné k zadušení, se přisálo k úřednickovým rtům. Jedině Marek Gros na sobě nedal znát, že ho zajímá, co bude čteno.

„Vinen!“ padlo jako výstřel do soudní síně.

Ozval se šelest, který připomínal vydechnutí několika desítek úst, pak rostoucí šum, lomoz postrkovaných židlí, šustot podrážek, několikrát tlesknutí dlaněmi, pokoušející se strhnout přítomné k aplausu, šepot lidí, kteří se snažili umlčet nadšence, rozčilený hovor a hlas soudce, který vybízel ke klidu a pořádku. Vřava se smíchala se šumotem, zatímco soudce se ptal porotců, je-li rozsudek projevem jejich přesvědčení o vině obžalovaného.

„Ano,“ odpovídali.

Byl přečten rozsudek. Sálem se opět nesl šumot rozčileného davu. I soudce se zdál být rozechvěn. Jedině Gros byl klidný. Pro ty, kteří si nevšimli jeho pravice, která křečovitě svírala opěradlo židle, jako by je chtěl rozdrtit.

Dva roky vězení, zaplacení výloh soudu a pokuta půl milionů korun," řekl jeden z právníků, který se snažil napodobit chladnokrevnost svého klienta. „Takovou pátku jsem vám předpověděl, pane Grosi. Mohlo to dopadnout mnohem hůře.“

„Kdybych se od vás nenechal vyždímat pomalu o půl milionů korun za obhajobu, že?“ zasmál se Gros.

Usmály se však pouze jeho tváře, ústa. Oči přitom vyslaly temný, sžíravý pohled k místu, kde návladní přijímal gratulace svých pomocníků a zástupců občanských organizací. Obhájci se chtěli poradit o odvolání a navrhnout kauci. Soudce vyhlásil malou přestávku.

„Půjde-li to tak dále, tak konečně vymýtíme v Praze zločin," řekl jeden z mužů, kteří se tlačili kolem vládního žalobce. Nemohl se k němu dostat před klubko gratulantů. Obrátil se proto k prošedivělé dámě, která také stála bezradně za zády mužů, kteří se tlačili k návladnímu.

„To už je třetí z pohlavárů podsvětí, které se podařilo na pár roků vyřadit z aktivní činnosti.“

Žena se na něho trpce usmála a řekla: „Ano, chtěla jsem také návladnímu gratulovat, ale zároveň mu říci, že je smutné, že tito chlapíci mohou být souzeni za pouhý podvod, když je všeobecně známo, že na jejich rukou lpí krev jiných lidí.“

„Smutné to je, drahá paní," řekl jiný, obrylený muž. „Ale přece jen je to lepší než aby byli na svobodě a pro výsměch poctivým lidem se projížděli ve svých luxusních automobilech. Snad víte, že není snadné je usvědčit z větších zločinů.“

„Proč by to nebylo možné?“ zeptala se trochu podrážděně žena. „Co je to za spravedlnost! K čemu máme policii a soudy?“

„Soudy a policie nemohou nic, když s nimi nespolupracují občané.“

„To, co povídáte," řekl jiný muž, „je jen teorie. „Snad víte, co se děje, když je zatčen některý z těch chlapíků. Jejich advokáti předvolají k soudu tolik svědků, kolik je soud ochoten vyslechnout a kteří odpřisáhnou, že obviněný nebyl na místě činu a nemohl de facto žádný zločin spáchat. Policie se marně shání po svědcích, kteří by dokázali opak. Prakticky neexistuje ochrana svědků a lidé, kteří by mohli svědčit proti gangsterovi, by se raději nechali potrestat než svědčit proti zločinci. Mohli by totiž přijít o život.“

„To je pěkný pořádek! Ať je tedy policie zavře.“

„To bych vás chtěl vidět, madam, na místě některého svědka. Kdybyste měla na vybranou mezi potrestáním a odmítnutím svědectví či pohrdáním soudem a jistotou, že vás gang, jakmile se objevíte na ulici, odstřelí nebo zatáhne do automobilu a vezmou vás na malou projížďku. Rád bych viděl, co byste si vybrala.“

„Konala bych svou občanskou povinnost a řekla bych pravdu.“

„To by byla asi poslední příležitost, kdy byste mohla říci pravdu. Postarali by se o to kumpáni uvězněného.“

„Ale dříve to nebylo,“ namítla žena. „Když se otevřely hranice...“

„Vážená paní,“ řekl muž. „Vraždy, loupeže a dokonce únosy tady byly i před převratem. Otevření hranic má mnohá pozitiva, ale musí se počítat s tím, že se rozšíří i pole zločinnosti. Zločin se stal internacionálním. Ale nemůže za to jen otevření hranic. Na vině je váhavost při přijímání zákonů, které by zajišťovaly prevenci proti zločinu. Například zákona o praní špinavých peněz, drogách... Než jsme se rozhýbali, tato váhavost dala do rukou nejodvážnějších a nejnebezpečnějších zločinců ohromné sumy peněz. Díky jim mohli organizovat svoje gangy, podplácet úředníky, zasahovat do činnosti policie... snad i soudů, najímat si nejzdatnější právníky a umlčovat svědky... jeden starý policajt mi řekl, že podplatit se dá skoro každý. Někdo za pár piv, jiný za několik milionů. Vidina velkého balíku peněz je největší zkouškou charakteru. Zatím co se u nás váhá s prosazením některých nutných zákonů, zločinecký živel roste a tuční. A proto, milá paní, pokud budou tak mnozí dobře smýšlející lidé podléhat krátkozrakému idealismu místo chladného výpočtu rozumu a razantní rozhodnosti, nemůžeme čekat nápravu. Do té doby budeme muset být vděční soudu, který zavírá gaunery alespoň na několik let. Když jim nemůžeme na kůži jinak.“

Šedovlasá dáma se ironicky usmívala mužovým argumentům, který byl ochoten s ní diskutovat. Pak řekla: „Možná máte pravdu. Ano, na vině je špatné vymáhání zákonů. Ale také určitá lhostejnost policie a možná i soudců. Očekávala jsem, že za nového režimu se vezme vedení policie z rukou politikářů a že se bude postupovat proti zločincům jedinou správnou cestou. Přímo! Že budou tito zločinci zatýkáni, souzeni a odsuzováni. Ne proto, že zůstali vládě dlužni desátek ze svého nezákonného příjmu, ale za vraždy, distribuci drog a jiné zločiny, které mají na svědomí. Debaty o humanitě a lidských právech nejsou v tomto případě na místě.“

„Milá paní,“ řekl muž, „to byla debata na celý den. Jistě víte, jaké jsou v policii problémy. Aby se vše ze dne na den zlepšilo, tak by šéfové policie museli dělat zázraky. Když tuto problematiku pozorně sledujete, tak jistě uznáte, že všechno spěje k lepšímu. Policie musí přicházet na to, že se jim bude nadále vyplácet, když budou bojovat proti zločincům, než vědomky nebo nevědomky být jejich ochránci.“

Takové a podobné hovory byly vedeny na mnoha místech soudní síně, ale i na chodbách soudu. Zatímco se všude po soudcově odchodu takto debatovalo, seděla v jedné ze zadních lavic mladá žena s nápadným make upem. Byla dosti nákladně a výstředně oblečena. Dlouhé náušnice jí spadaly pomalu na ramena, na hrdle se jí třpytil křiklavý náhrdelník, její zápěstí bylo obtěžkáno několika náramky. Na prstech měla velké prsteny. Zpod klobouku se jí dralo houští nápadně světlých vlasů. I pod make upem bylo možné poznat, že tvář je pobledlá a její velké hnědé oči, stísněné těžkými, uměle ztemněnými řasami, byla začervenalé. Dívka se dívala ke stolu právníků, kde seděl šéf gangsterů Gros jako obraz elegance. Byl zamyšlen. Jeden z právníků hovořil se soudcem, který se po chvilce oddechu vrátil na svoje místo. Jednalo se o výši kauce, na

kteřou by mohl být Gros do odvolacího soudu propuštěn na svobodu.

Marek Gros se zadíval na muže hřmotné postavy, který po celou dobu z něho nespouštěl oči. Byl to šéf Grosovy ochranky. Kvalifikaci na to měl více než dobrou. Během pěti let v cizí armádě bojoval ve Vietnamu, Kambodži, Angole... Před převratem se vrátil (nebo spíše uprchl) do naší republiky a za službu v cizí armádě dostal pár roků vězení. Chyběl mu rok do propuštění na svobodu, když ho z vězení vysvobodila amnestie prezidenta republiky. Grosovi byl doporučen a ten, když se dověděl o jeho kvalifikaci, ho okamžitě zaměstnal. Nově přijatý muž se jmenoval Artur Mlčoch. Asi před týdnem se dostal s jedním z advokátů do vězení na návštěvu.

„Poslouchej, Marku,“ řekl mu tehdy tiše. „Být tebou, tak se nenechám tahat právníky k novým soudům. Vše nasvědčuje tomu, že tě dostanou na nějakou prkotinu. Víc než dva roky nedostaneš. Nemělo by smysl, aby ses odvolával.“

„Bud' zticha!“ sykl Gros koutkem úst.

„Nebudu! Nasloužil jsem se ti dost. Staral jsem se o tvoji bezpečnost a teď mám právo do toho mluvit. Čím dříve si odsedíš to, co ti ten prdola nasolí, tím dříve to budeš mít za sebou. A budeš se moci vyrovnat s těmi, kteří ti tento guláš navařili.“

„Říkám ti, abys byl zticha!“

„Uklidni se a poslouchej! Je jasné, že tě budou právníci přemlouvát, aby ses odvolal. Kdyby necítili peníze, tak by tě tak neradili, protože by věděli, že by to nemělo smysl. Kdyby to napařili flastr do dvou let, nikdo ti rozsudek neodpáře. Žádné odvolání by nemělo smysl. A navíc by se v celém případě mohlo dále šťourat státní zastupitelství. Když budeš mít rozum, dáš si to, co by tě stály soudy, stranou a nastoupíš trest hned. Až vyjdeš z basy, budeš mít balík do začátku. Jinak bůhví jak to s tebou dopadne.“

„Cožpak ty víš, kolik mám ulito?“

„Vím toho hodně. Je mi jasné, že poslední doba byla pro nás mizérií. Policejní čmuchalové nám překazili jeden kšeft za druhým. Zvláště obchod s topnými oleji. Vím také, že peníze, které jsi investoval do podplácení, nepřinesly to, co jsi očekával. Statisíce stáli advokáti. Takže máš dvě možnosti. Bud' nacpat zbylé peníze do chřtánu advokátům, nebo si jíst trest odsedět a mít něco bokem.“

A Markem Grosem to hrálo, zdálo se, že vybuchne. Ale pak se zamyslel a řekl: „Máš pravdu, zatraceně pravdu! Jenže... neříkáš mi to jen proto, aby ti byl co nejdříve z cesty a tys mohl opanovat náš podnik? Navíc se mi v poslední době zdálo, že nějak kroutiš oči do strany, kde sedí moje Jana. Jestliže mi dáváš rady kvůli ní, pak se můžeš těšit, až vylezu. Budeš první, koho nechám sejmout. Ale jinak jsi na to kápnul. Také jsem o tom přemýšlel. Jestliže všechno dopadne tak, jak předpokládáme, peníze, které mi zbývají, nestrčím advokátům. Jsou to žraloci. Zůstaneš-li ty a všichni hoši při mně, budu moci i z chládku řídit naše obchody a vyděláme balík. Máme konexe a ty jsou víc než peníze, protože je vydělávají.“

Marel Gros se vytrhl ze vzpomínek. Soudce byl překvapen, když čerstvě odsouzený odstrčil svého hlavního advokáta a pevným hlasem řekl: „Neposlouchejte ho, pane soudce. Nebudu se odvolávat. A také nebudu skládat žádnou kauci.“

Soudce zvedl překvapeně hlavu.

„Co to znamená, pane Grosi?“ zeptal se. „Snad nejste ochoten hned nastoupit trest?“

„Ano, pane soudce. Chci okamžitě nastoupit trest.“

Advokáti se dívali užasle jeden n druhého a jejich tváře se vůčihledně prodlužovaly zklamáním. Lidé v soudní síni utichli.

Návladní se spokojeně usmál. V duchu si pomyslel: Toto je další vítězství naší věci. Ještě se nestalo, aby se některý z bossů podsvětí vzdal. Dokud nevyčerpal všechny možnosti. I kdyby měl vydat poslední korunu na obhajobu, třebaže viděl marnost takových kroků. Je vidět, že se náš boj blíží k cíli a že se pánům gangsterům začíná v hlavě svítat.

Na soudcův pokyn několik strážců obstoupilo Marka Grose a odváděli ho ze soudní síně. Na prahu se odsouzený zastavil, rozhlédl se po soudní síni, pokynul hloučku svých stoupenců, kteří se za ním obraceli s užaslými zraky, ušklíbl se na šéfa své ochranky Artura Mlčocha a zadíval se na místo v pozadí síně, kde v poslední lavici seděl jediný člověk. Dívka s nápadně blond vlasy, ve výstředním nákladném oblečení a s výrazným make upem. Jejich pohledy se na chvíli setkaly. Dívčina ruka v rukavičce, v které držela kapesníček, mávla nezmatelným pohybem k odváděnému muži. Pak se za ním zavřely dveře.

Mladá žena se chystala vstát, když k ní přistoupila dívka téměř stejné postavy, ale jednodušeji a elegantněji oblečená. Dotkla se jejího ramene a šeptla jí u samého ucha:

„Jano.“

Oslovená se otočila a řekla: „Petro! Ty jsi tady taky?“

„Po celou dobu soudu. Seděla jsem tamhle na druhé straně a dávala jsem pozor, abys mne neviděla.“

„Proč? Jsem tady jen jako divačka. Takové soudy mě zajímají.“

„Kdybys nelhala, Jano! Myslíš, že jsem neviděla v časopisech články a fotky s titulky: Blondatá kráska, která čeká v úzkostech na výsledek soudu s jejím milencem Grosem?“

„To fotku udělal nějaký fotoreportér bez mého souhlasu a není na tom ani zblo pravdy.“

„Proboha tě prosím, proč lžeš? Protože jsem tvoje sestra? Vím to, co ví všichni. Že jsi Grosova milenka. Což jsi s ním nebyla vyfocena už loni na nějakém večírku? Nehledě na to, že jsem si dobře všimla, kam ses dívala naposledy, když

ho odváděli. Jak jsi mu pokynula na pozdrav. Dnešek ti snad vrátí rozum.“

„Já mám rozumu dost!“ odsekla Jana podrážděně a dodala: „Kdyby to byla pravda, co na tom? Nemohu mít přítele? Budu teď mít dva roky, co bude Marek sedět, od něho pokoj. To je všechno.“

„Co budeš dělat? Krást nebo se producírovat na ulici?“

„Dej pokoj, Petro! Je o mne postaráno. Chceš-li mi dělat společníci, jsi vítána. Než to začalo s Markem smrdět, dobře mne zaopatřil. Jen kdybych prodala šperky, které na mne zavěsil, mám na několik let vystaráno. Tak co?“

„Máš na mysli tu bižuterii, kterou máš na sobě?“

„Mluví z tebe závist. To, co mám na sobě, není ani polovina. Nejlepší kousky mám v bankovním sejf. Nemusíš mít o mne starost.“

„Na mou duši, jsem opravdu ráda, že je tomu tak,“ řekla smířlivě Petra. „Nebudeme tady stát, brzy by nás vyhnali. Půjdeme si někam sednout. Dostala jsem z toho všeho žízeň.“

Za chvíli seděly v malé kavárničce. Daly si kávu a malý zákusek.

„Opravdu, Petro, nemusíš mít o mne starost,“ řekla Jana. Z kabelky vyndala zlaté cigaretové pouzdro a rozhlížela se po obsluze.

„Mám hlad jako vlk. Dám si asi tři chlebičky.“

„Ty nedržíš linii?“ zeptala se udiveně Jana.

„Proč? Při své práci se naběhám dost.“

„Pořád pracuješ jako novinářka?“

„Ano, navíc fotografuji. Ale všechno dělám na volné noze.“

Po těchto slovech vytáhla Petra zrcátko. Letmo zkontrolovala svůj vzhled. Byla jako její sestra hezká, podobnost mezi oběma byla zřejmá. Její vlasy byly plavé, ale měly přirozený odstín. Velké oči, stejné jako sestřiny, se dívaly z bohatých řas jasným, ale na druhé straně také přísným a zvědavým pohledem. Vedle ní se zdály oči Jany očima velké, krásné loutky. Jana měla malá ústa, ale její plné rty zralé višně se zvedaly v koutcích ve svůdný, dráždivý oblouk. Rty Petry byly tenčí, prosty smyslnosti, ale krásně formované a upravené méně nápadným odstínem růže. I Petra byla nalíčená, ale na rozdíl od své sestry rafinovaně, nenápadně. Nejvíce se obě dívky podobaly postavami. Byly stejně vysoké, štíhlé.

„Já, na rozdíl od tebe, si na linii dávám pozor,“ řekla Jana. „Ale dnes si při příležitosti našeho setkání dopřeji.“

Za chvíli se vznášel nad hlavami obou dívek oblak cigaretového kouře. Petra se naklonila k Janě a tiše řekla: „Budeš na svého gangstera čekat, anebo se zachováš rozumně a zpřetrháš s tou bandou všechny svazky? Teď s tebou

mluvím jako mladší a rozumnější sestra. Vzpomínáš si, že náš otec říkal, že mám více rozumu než ty?“

„Teď ti něco řeknu já. Jako starší a nerozumná sestra. Mám Marka ráda. Ale ne tak, abych si dala nohu za krk, protože mi ho na dva roky zavřeli. Mám ho ráda hlavně proto, že byl na mne hodný. Co jsem s ním užila, o tom nemůžeš mít potuchy. Večírky při šampaňském a džezu, vyjížděky do nejdražších hotelů, toalety, šperky, lóže v opeře a divadlech, dostihy... A nejen u nás. Vyjížděli jsme i do Vídně a Berlína. Až uvidíš auto, které mi daroval! Červené Audi kabriolet. Co ty o tom můžeš vědět?“

„A taky bych nechtěla. Protože bych při tom všem musela myslet na to, jakým způsobem byly na to všechno vydělány peníze. Nehledě na to, že ať bych byla kdykoliv, stále bych se obávala, že mi najednou začnou kolem uši létat kulky a můj miláček mi padne k nohám provrtaný olovem. Nebo že při tom také jednu slíznou.“

„Na něco takového jsem nemyslela.“

„Mne by to strašilo pořád. Nebo bych měl strach, že jeden den nad ránem si pro mého miláčka přijdou a já pak budu čekat, kolik roků mu nadělí. Nebo že mu jednou přeběhne přes cestu jiné kuřátko, za kterým se pustí. A když se ozvu, že mě vykope bez ceremonií ze dveří, anebo kývne na některého ze svých poskoků, aby mne vzal na projížďku a vyklopil mě někde v příkopu s kulkou v srdíčku. Aby to nebolelo.“

„Mlč, prosím tě! Marek takový není. Neznáš ho a tak o něm nemůžeš takto mluvit.“

„Všichni gangsteři jsou takoví. Pouze zaslepeným holkám jako jsi ty a bláznivým klukům se jeví jako hrdinové. Ve skutečnosti to jsou bandité, kteří jsou schopni všeho na světě.“

„To jsi někde vyčetla. Marek je docela jiný, mohu ti o tom podat důkaz. Teď ti to mohu říci, když je Tepler -jediný, kterého Marek uznával za svého šéfa- mimo hru. Před zákonem uprchl do ciziny. To budeš vyvalovat oči, ty mravokárče! Kdyby byl Marek takový, jak tvrdíš, byli bychom se dočetli, že Oldřich Kolínský, náš otec, byl nalezen někde s kulkou v čele.“

„Jak víš, že se s ním něco takového nestalo? Máš o něm nějakou zprávu od té doby, co zmizel?“

Jana se kolem sebe rozhlédla. Pak se naklonila nad stůl a řekla:

„Nemám, ale vím, že projížďka, na kterou ho vzali, skončila úplně jinak.“

„Tak on byl přece jen vzat...“

„Ano, ale jsem si jistá, že dnes někde kouří svůj doutníček a pije svoji skleničku vína, čte oblíbené noviny a těší se, že se vzduch brzy vyčistí natolik, aby se mohl bez obav vrátit.“

„Ty si myslíš, že náš tatínek je živý? Proč jsi mi o tom nic neřekla?“

„Cožpak jsem mohla. Dokud byl Tepler u vesla, jediní, co bylo možné dělat bylo mlčet jako hrob. Nehledě na to, že jsem tě tři roky neviděla. Možná, že bych to dnes nic neřekla, kdybys mne sama nedonutila k tomu, abych ti dokázala, že Marek není takový, za jakého ho máš.“

„Jano, povídej, co víš! Co se stalo s tatínkem? Najednou zmizel, jako by se pod ním slehla zem. Poslední roky jsme ho sice moc neviděly... Od té doby, co se pověsil na krk té šarlatánce... Ale byla to naše vina, že jsme se s ním rozešly ve zlém. Přece jen je to náš otec.“

„Na to jsem také myslela, když jsem se dověděla, že ho Marek kvůli mně zachrání. Řeknu ti, jak to bylo.“

Jana se kolem sebe rozhlédla a pak pokračovala: „Náš otec si zaobchodoval s gangem. Koupil s několika spekulanty velkou zásilku lehkého topného oleje a myslel si, že vydělá naráz velkou hromadu pětistovek. Snad do toho dal všechny peníze, které měl. Některým lidem se taková spekulace povedla a to ho svedlo. Jeho partnery byli Teplerovi lidé. Náklad byl někde u Hradce Králové zastaven a „přebrán“ jiným gangem, asi Smidtovým. Na našeho otce padlo podezření, že prozradil, kudy bude náklad převážen. Ani Smidtovi lidé se neradovali ze zisku. Před Ostravou byli zatčeni, ale topný olej záhadně zmizel. Jak jsem říkala, podezřelý byl náš otec. V gangu se nevyšetřuje, nevyslychají se svědci ani podezřelý. Tepler řekl: ‚Projíždka!‘ Jistě víš, co to znamená. Na štěstí měl rozsudek provést Marek, který věděl, že Oldřich Kolínský je můj otec.“

Jak to mohl vědět, prosím tě?“

„Jak ses dověděla o mně, že jsem s Markem?“ odpověděla Jana otázkou.

„Už jsem ti řekla, že jsem viděla tvoji fotku, když jsi s ním byla na nějakém večírku. Bylo to v době, kdy z něho noviny dělaly pomalu hrdinu, průkopnického podnikatele a otiskovaly jeho fotografii častěji než hlavy státu. Poznala jsem tě. Mám ten výstřížek schovaný.“

Jana se zasmála a pak řekla: „To je pravda. Marek je mazaný. Představoval mě pod jiným jménem a tvrdil, že jsem Němka. Ale mezi čtyřma očima mi říkal: ‚Moje česká kočička! Odbarvení vlasů byl jeho nápad. Ovšem nemohla jsem se změnit natolik, abys mne nepoznala stejně jako otec. Přišel mi hned říci, abych si s Markem nic nezačínala. Ten při naší rozmluvě přítomen a hrozně se s tatínkem pohádal. Prohlásila jsem, že to, co dělám, dělám z vlastní vůle a aby nás nechal na pokoji. Otec odešel, ale před svým odchodem řekl Markovi, že doufá, že přijdu brzy k rozumu. Mluvil zrovna jako ty. Marek se potom na tatínka hněval. Ale když se dověděl, že je s ním zle, pomohl mu.“